

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж2.бр. 485/18
13.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Радмиле Ђурић, чланова већа, у парници тужиље **АА**, против туженог **АА1**, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П2.бр. 2084/17 од 20.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2018. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2.бр. 2084/17 од 20.03.2018. године у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2.бр. 2084/17 од 20.03.2018. године, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженом **АА1**, да на било који начин даље узнемирава тужиљу **АА** и наложено му је да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство тужиље, под претњом извршења. Ставом другим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је туженом **АА1** забрањено приближавање тужиљи **АА** на удаљености мањој од 300 метара и наложено му је да се уздржава од приближавања тужиљи на овој удаљености, под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одређена је по службеној дужности мера заштите од насиља у породици, па је туженом **АА1** забрањен приступ у простор око

места становања тужиле аа и наложено му је да се уздржава од приступа у овај простор, под претњом извршења. Ставом четвртим изреке, одређено је да ће ове мере заштите од насиља у породици трајати годину дана од дана доношења, а најдуже до правноснажног окончања поступка и могу се продужавати док постоје разлози због којих су одређене. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужили надокнади трошкове парничног поступка у износу од 3.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу из чије садржине произилази да је изјављена на став први, други, трећи и четврти изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11 ... 55/14), у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака је закључен 06.09.1970. године. Тужилца је рођена _ године, а тужени _ године. У току трајања брачне заједнице тужени је често вређао тужилцу која је била изложена и физичком насиљу почев од 22.11.2016. године које из страха није пријавила. Дана 26.01.2017. године тужени је тужилцу физички напао тако што је почео да је дави, а у току 2017. године стање се драстично погоршало, јер је у свакој свађи тужени претио да ће тужилцу убити, да ће пронаћи људе који ће јој поломити руке и ноге зато што га је два пута пријавила полицији, те је због таквог понашања туженог тужилца одлучила да побегне код деце у Београд. Док је тужени возио тужилцу на станицу када је напуштала брачну заједницу, изговорио је “Волео бих да наиђе камион, да нас звекне и да обоје погинемо”, што је тужилцу посебно уплашило. Када је схватио да се тужилца неће вратити, тужени је почео да уцеђује ћерку да мајку избаци из куће, а тужили је свакодневно слао поруке, које су гласиле: “Жао ми је што данас нисмо погинули”, “Не брини када мени сване некоме ће да смркне” и “Волећу те до задњег дана”, које поруке од стране тужилце нису окарактерисане као емотивне, већ су код исте изазвале страх. Тужени је два пута палио гардеробу тужилце, што је фотографисао и туженој послао слике 04.09.2017. и 19.09.2017. године. Тужилца константно осећа страх бојећи се да тужени не дође у кућу у којој она сада борави код _ у Београду, јер је то кућа коју су заједно градили. Тужилца није смела да оде у село да узме ствари. Тужени јој новац никада није слао, а узима целу закупнину за кућу коју издаје. Мишљење Градског центра за социјални рад, Одељење Чукарица је да су у породици присутни насилни обрасци понашања туженог према тужили, који укључују психичко и економско насиље, као и повремено физичко насиље, те да је оправдана предложена мера забране узнемиравања, као и забране приласка туженог тужили.

Примењујући материјално право на овако утврђено чињенично стање, и то

одредбе члана 10, 197 и 198 Породичног закона, првостепени суд је одредио предложене мере заштите од насиља у породици забраном узнемиравања и приближавања туженог тужиљи на удаљености мањој од 300 метара, док је по службеној дужности одредио меру заштите од насиља у породици забраном туженом приступа у простор око места становања тужиље, у трајању од годину дана са могућношћу продужавања док постоје разлози због којих су одређене, закључујући да је изрицање наведених мера оправдано због интензитета претрпљеног психичког, физичког и економског насиља које је испољио тужени, како би се на тај начин обезбедила заштита душевног здравља и спокојства тужиље, а посебно што суд сматра да постоји опасност од понављања насиља с обзиром на прогресиван и нарастајући губитак контроле над понашањем и реакцијама туженог и учестале претње након прекида заједнице живота, те процењен висок степен ризика од понављања насиља у складу са мишљењем Градског центра за социјални рад.

Наведени чињенични и правни закључак првостепеног суда као правилан прихвата и Апелациони суд и сматра да је правилно првостепени суд применио материјално право када је одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, насиље у породици у смислу одредбе члана 197 Породичног закона подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и комуницирања са члановима породице, за које, да би било квалификовано као насиље у породици, није неопходан одређени континуитет, односно трајност и виšekратност таквог понашања, већ је у одређеним ситуацијама довољан и један акт понашања који има карактер насиља у породици. Извршење насиља у породици доводи до угрожавања домена сигурности и односа поверења међу члановима породице и представља облик контроле и манифестацију моћи над члановима породице. Породично правна заштита од насиља регулисана је тако што је законодавац изричито забранио насиље у породици, члановима породице признао право на заштиту од насиља у породици, те регулисао мере породично правне заштите и услове под којима се оне одређују. Породично насиље, по правилу, има узлазну линију у погледу облика испољавања и последица које изазива, па је зато неопходно изрицање мера заштите онда када насиље још увек није попримило теже облике. Сврха заштитних породично правних мера у смислу члана 198 Породичног закона јесте да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици, да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеног насиљу, као и да се отклоне околности које погодују или подстичу понављање насиља, односно извршење других видова насиља. Суштина ових мера огледа се у ограничавању или привременој забрани одржавања личних односа извршиоца насиља са жртвом насиља као једини начин да се предупреди ново насиље.

По оцени Апелационог суда, потпуно и правилно је првостепени суд утврдио све релевантне чињенице од значаја за одлучивање о основаности тужбеног захтева, и то да је тужиља у дужем временском периоду трпела психичко, физичко и економско насиље од стране туженог, које је настављено након тужиљиног напуштања брачне заједнице слањем порука и слика запаљених ствари које су оправдано узнемирујуће за тужиљу и које код тужиље изазивају страх за њену безбедност с обзиром на раније испољено насиље туженог. Стога тужени жалбом неосновано побија утврђено чињенично стање

од стране првостепеног суда наводима да је исто утврђено на основу лажне изјаве тужиле, имајући у виду да је исказ тужиле у целисти поткрепљен мишљењем Центра за социјални рад, као стручног органа, из кога произилази да су у породици присутни насилни обрасци понашања туженог према тужилци који укључују психичко и економско насиље, као и повремено физичко насиље. Самим тим, по ставу овог суда, другачијем закључку о правилности утврђеног чињеничног стања не могу водити жалбени наводи туженог да је тужилца тенденциозно формулисала његове поруке као претеће и искористила слику извучену из контекста, с обзиром да су описане радње туженог код тужиле изазвале оправдан страх и угрозиле њено душевно спокојство, како то правилно закључује првостепени суд, те су жалбени наводи да суд није имао у виду признање тужиле из налаза и мишљења органа старатељства да је за време трајања брачне заједнице са туженим била у дивљем браку осам година, без утицаја на правилност закључка суда о постојању породичног насиља туженог према тужилци.

Жалбени навод туженог да тужилца никада није пријавила насиље Полицијској управи Бела Паланка не искључује аутоматски постојање насиља, јер чињеница да се тужилца није обраћала за помоћ надлежним органима док је живела у брачној заједници са туженим не може теретити тужилцу у овом поступку, нити доводити у сумњу правилан закључак суда о постојању насилничког понашања туженог које оправдава изрицање мера заштите од насиља у породици. На другачију одлуку не утиче ни жалбени навод туженог да тужилца нема лекарска уверења као доказ о повредама, јер је наведена чињеница била предмет правилне оцене првостепеног суда у смислу члана 8 ЗПП, о чему је првостепени суд дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Осим тога, за тврдњу да је тужилца самостално располагала њиховим средствима са рачуна тужени није доставио никакве доказе, иако је на њему био терет доказивања ове чињенице у смислу члана 228 и 231 ЗПП, при чему је први пут у жалби изнео наведену чињеницу која према одредби члана 372 ЗПП у вези са чланом 202 Породичног закона, не може бити предмет оцене у поступку жалбене контроле побијане пресуде.

Супротно жалбеним наводима да је чињенично стање у првостепеном поступку неправилно и непотпуно утврђено, овај суд као другостепени не налази било какву сумњу у правилност чињеничног утврђења до кога је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио изведеним доказима које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП, а Апелациони суд у потпуности прихвата разлоге које је првостепени суд навео за своје чињеничне закључке, за које сматра да нису доведени у сумњу жалбеним наводима туженог.

Имајући у виду да је првостепени суд правилном оценом свих изведених доказа на поуздан начин утврдио у чему се састоји понашање туженог које тужилца карактерише као насиље и правилно закључио да његово понашање угрожава како спокојство и душевни мир тужиле, тако и њен физички интегритет, те наведено понашање правилно квалификовао као породично насиље у смислу члана 197 Породичног закона, то је полазећи од мишљења Центра за социјални рад и постојећих

околности оправдано изрекао мере заштите од насиља у породици. Врста мера одређена је у складу са степеном насиља које је тужени испољио према тужилји и предузетим физичким актима које је тужилја претрпела и психичком узнемиравању којем је била изложена, а што је довело до угрожавања њеног спокојства, те су правилном применом члана 198 Породичног закона одређене адекватне мере заштите од насиља у породици забраном узнемиравања и приближавања, као и по службеној дужности забраном приступа у простор око места становања тужилје, у трајању од годину дана, са могућношћу продужавања док постоје разлози због којих су одређене. Наведене мере су и по ставу Апелационог суда неопходне како би се тужени објективно спречио у даљем испољавању понашања које одступа од стандарда нормалног опхођења и комуницирања са тужилјом као чланом породице, те како би се за тужилју обезбедио мир и спокојство за одређени временски период.

Како је побијана пресуда заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, на које су правилно примењене одредбе материјалног права, те како се ни осталим жалбеним наводима туженог правилност побијане пресуде не доводи у сумњу, то је иста морала бити потврђена.

Са наведених разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у изреци ове другостепене одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић